

Arrest

nr. 250 084 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat S. COPINSCHI, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 26 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 20 december 2019. Ook haar echtgenoot dient op 26 maart 2019 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit San Salvador in het gelijknamige departement. U bent geboren op 13 juni 1990 in diezelfde stad en woonde er in uw jeugd in Apopa. U verhuisde in 2013 echter naar de kolonie La Rabida, waar u woonde tot 2015. Nadien ging u zes maanden wonen in Chalatenango om in 2016 terug te verhuizen naar Apopa, naar de kolonie Santa Teresa De Las Flores. Hier woonde u tot een maand voor uw vertrek uit El Salvador. De laatste maand voor uw vertrek woonde u bij de oom van uw man in Jardines De Merliot. Op 22 december 2013 trouwde u met uw man Q.G.P.J.(...) (...), met wie u twee zoons heeft genaamd P.G.(...) en E.D.(...) (...). U ging naar school tot u de middelbare school afrondde. Nadien studeerde u "speciale opvoeding" aan de universiteit, maar deze studie rondde u niet af. Op 4 november 2014 begon u te werken als operator in het Callcenter Stream (Microsoft), waar u werkte tot 15 januari 2019. Uw man werkte in datzelfde callcenter van 26 oktober 2012 tot 15 februari 2019.

Uw problemen begonnen op 7 december 2018 toen u getuige was van de moord op een politieagent in uw kolonie Santa Teresa De Las Flores. U stond om 13 uur samen met uw twee buurvrouwen, M.G.(...) en M.E.(...), te wachten in de lokale tortillawinkel toen de agent werd neergeschoten. U hoorde de schoten, dook op de grond en zag vier individuen weglopen. U verliet de winkel en keerde terug naar huis, zonder iemand te spreken. De dag nadien pas zag u op de tv dat vier benedeleden van de bende 18 werden gearresteerd, van wie één genaamd "Manchas". U ging vanaf dan niet meer werken.

Op 9 januari 2019 om 11 uur kwamen twee mannen van het parket bij u thuis vragen of u wou getuigen tegen de benedeleden. Politieagenten zouden u hebben opgemerkt op de plek van de misdaad. U weigerde te getuigen, ondanks de getuigenbescherming die u werd aangeboden. U zei dat u niets afwist van de gebeurtenis.

Diezelfde dag, om 20.30 uur, klopten vier benedeleden op uw deur. Ze hadden gezien dat de parketleden langs waren gekomen en ze vroegen wat ze van u wouden. Ze waarschuwden dat uw zoon of uw familie iets zou overkomen indien u zou durven te getuigen. U zei dat u niet zou getuigen en dat u niets had gezegd tegen het parket, waarna de benedeleden weer vertrokken.

Op 13 februari 2019 nam uw man rond 16 uur de bus van zijn werk naar huis. Aan de halte La Campana stapten er vijf benedeleden op. Een ging naast de chauffeur zitten, een voor uw man, een naast uw man en twee achter uw man. Alle andere passagiers stapten af de bus, behalve één vrouw. De benedeleden namen de documenten van uw man af. Een bendelid dat achter uw man zat telefoneerde naar iemand en zei "ja, hij is het". Daarna zei hij tegen uw man "dit is voor jou het einde". Op dat moment riep de chauffeur dat er een politiecontrole was wat verderop. De benedeleden gingen lopen, maar waarschuwden uw man dat ze al zijn gegevens hadden. Uw man stapte ook af de bus en liep weg van de politiecontrole, richting het huis van zijn vriend Pa.(...), die vlakbij woonde.

Diezelfde dag, om 18 uur, belde uw man u en zei hij dat u naar Pa.(...) moest komen. Hij belde tevens een oom, G.G.(...), om te horen of die een huis had waar jullie konden wonen. Hij zei dat jullie bij hem in Jardines De Merliot konden gaan wonen. De dag nadien diende uw man zijn ontslag in. Jullie verkochten jullie auto aan een neef en met wat financiële hulp van uw vader kochten jullie de vliegticket naar België.

U besloot El Salvador samen met uw partner te verlaten op 14 maart 2019. Via Spanje kwam u op 15 maart 2019 aan in België, waar u op 26 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Op 24 oktober 2019 werd u via Facebook gecontacteerd door uw buurvrouw M.G.(...), die zei dat jullie huisbaas in El Salvador samenwerkte met de bende 18. Ze vertelde daarnaast dat op 29 juni 2019 uw andere buurvrouw Maria Espinoza samen met haar zoon werd vermoord omdat ze had getuigd tegen de bende. Myriam migreerde nadien zelf naar de Verenigde Staten, aangezien ze zelf ook een getuige was en voor haar leven vreesde.

Naast uw persoonlijke problemen haalt u aan dat u vreest dat uw minderjarige zoons gerekruteerd zullen worden door een bende. Tot op dit moment zijn ze echter nog nooit concreet benaderd geweest door een van de bendes.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw man volgende documenten neer: jullie Salvadoraanse paspoorten en die van uw zoon P.G.(...), jullie identiteitskaarten, een uittreksel uit de burgerlijke stand,

de geboorteakte van uw zoon E.D.(...), jullie vliegtuigtickets en twee krantenartikelen in verband met de aangehaalde incidenten.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u vermoord te zullen worden door de bende 18 omdat u getuige was van de moord op de politieagent.

Uw ouders (...), uw broer O.M.(...) (...) en uw zus G.M.(...) (...) kregen reeds in 2012 een subsidiaire beschermingsstatus in België. Ook uw broer S.A.(...) (...) kreeg in 2015 een subsidiair beschermingsstatuut toegekend in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat uw profiel als getuige van een moord op een politieagent op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u en uw familie geviseerd worden door de bende 18 omwille van het gegeven dat u getuige was.

U verklaart dat op 9 januari 2019 twee mannen van het parket bij u thuis kwamen vragen of u wou getuigen tegen de bendeleden. U weigerde te getuigen, ondanks de getuigenbescherming die u werd aangeboden. U zei dat u niets afwist van de gebeurtenis (CGVS p. 9). Diezelfde dag, om 20.30 uur, klopten vier bendeleden op uw deur. Ze hadden gezien dat de parketleden langs waren gekomen en ze vroegen wat ze van u wouden. Ze waarschuwden dat uw zoon of uw familie iets zou overkomen indien u zou durven te getuigen (CGVS p. 17). U zei dat u niet zou getuigen, waarna de bendeleden weer vertrokken (CGVS p. 9). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over het incident op de bus van 13 februari 2019 (cfr. infra), blijkt dit een geïsoleerde gebeurtenis die verder geen gevolgen voor u of uw familie had. Het loutere gegeven dat deze bendeleden u opdroegen niet te getuigen, wat u zelf ook niet wilde, is niet voldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft het incident dat uw man meemaakte op 13 februari 2019 toen hij op de microbus van zijn werk naar huis zat, stelt het CGVS vast dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. Het is immers niet geloofwaardig dat de bendeleden de bus zouden kapen (CGVS p. 10) en uw man zouden willen vermoorden op de microbus, met meerdere getuigen ter plaatse, terwijl ze op dat ogenblik perfect op de hoogte waren van waar zijn woonplaats was (CGVS P.J.(...) p. 17)

Verder zijn de omstandigheden van het incident op de microbus zeer toevallig en onduidelijk, wat de geloofwaardigheid ervan verder doet afbrokkelen. Zo verklaart uw man dat de andere mensen op de microbus werden verplicht om af te stappen, behalve één vrouw die bleef zitten (CGVS P.J.(...) p. 10). Geen van jullie beiden kan verklaren waarom die vrouw op de bus moest of mocht blijven zitten terwijl de overige passagiers moesten afstappen (CGVS p. 19, CGVS P.J.(...) p. 17). Dit soort onduidelikheden komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede. Verder moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat de chauffeur van de bus de bendeleden waarschuwde dat er verderop een politiecontrole

was (CGVS p. 20). U verklaart dat “we” [u en uw man] vermoedden dat de chauffeur onder één hoedje speelde met de bendeleden (CGVS p. 20). Uw man drukt zich eerst in dezelfde zin uit (CGVS P.J.(...) p. 10), maar verklaart later echter dat het bendelid vooraan degene was die de andere bendelden verwittigde met betrekking tot de politiecontrole (CGVS P.J.(...) p. 18). Dit soort tegenstrijdigheden komen de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw niet ten goede. Tot slot lijkt het zeer toevallig dat net op de moment dat de bende tegen uw man zei “dat dit zijn einde was” er een politiecontrole zou opduiken (CGVS p. 10, CGVS P.J.(...) p. 10). Dit is eens te meer zo gezien het feit dat “de bus zijn normale weg niet meer volgde” (CGVS p. 10) en het dus eigenlijk de bendeleden waren die de route bepaalden. Ze hadden vervolgens even goed een andere straat kunnen inslaan of de bus kunnen omkeren. Opnieuw krijgt de geloofwaardigheid van uw verhaal een deuk. Tot slot is het weinig geloofwaardig dat uw man, vlak nadat ze hem met de dood bedreigd hadden, uit de bus zou stappen en weg van de politie zou beginnen lopen (CGVS P.J.(...) p. 11 + p. 18). Het gaat om diezelfde politie waar de bendeleden ook weg van liepen (CGVS p. 20) en dus naar alle waarschijnlijkheid geen banden mee hadden.

Verder maakt u ook niet aannemelijk waarom de bendeleden jullie iets zouden willen aandoen terwijl jullie geweigerd hadden te getuigen en dus de gemaakte afspraak waren nagekomen. Wanneer geconfronteerd met deze bedenking verklaart u “dat de rechtszaak tegen de bendeleden nog bezig was” en dat “jullie dachten dat het daarom was” (CGVS p. 19). Dit biedt echter geen passend antwoord op de vraag.

Nog is het niet aannemelijk dat, indien de bendeleden u als getuige zouden willen uitschakelen, uw man zouden viseren. Hij was immers geen getuige van de moord op de politieagent.

Bijgevolg kan aan het hele incident geen geloof worden gehecht. Dat leidt ertoe dat ook aan uw bewering dat u gevisieerd zou zijn door de bende 18 omwille van de gebeurtenissen van 7 december 2018 en 9 januari 2019 geen geloof kan worden gehecht. U tracht uw beweringen over deze bende nog te illustreren door te verwijzen naar het lot van uw buurvrouw Ma.E.(...), die vermoord werd nadat ze tegen de bende getuigde over de gebeurtenissen van 7 december 2018 (CGVS p. 20-21).

Met betrekking tot uw twee buurvrouwen, My.G.(...) en Ma.E.(...), moet echter worden opgemerkt dat noch u, noch uw man met een woord repten over hun bestaan tijdens jullie persoonlijk onderhoud bij DVZ (CGVS Vragenlijst vraag nr. 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS spelen deze twee buurvrouwen plots een hoofdrol bij de problemen die jullie kenden in El Salvador. Jullie verklaren beiden dat bij DVZ werd gevraagd “om het algemeen te houden” (CGVS p. 21, CGVS P.J.(...) p. 19). Het klopt dat in dit eerste persoonlijk onderhoud de dingen dienen te worden samengevat. Dit wil echter niet hetzelfde zeggen als “algemeen blijven” en belangrijke personages uit uw relaas weglaten. Uw nalaten uw buurvrouwen en hun rol te vermelden bij de DVZ, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Verder verklaart u nog “dat u geen sociaal persoon bent”, “dat u zich afzijdig wou houden” en “dat u enkel naar het werk ging en terug” (CGVS p. 12). Dit staat haaks op de verklaring van uw man waarin hij zegt dat “jullie [u en de twee buurvrouwen] vaak contact hadden” (CGVS P.J.(...) p. 12). Bijgevolg kan weinig geloof worden gehecht aan uw vriendschap en contact met deze twee dames.

Het feit dat u in het begin verklaart “dat u niet goed bent met data” (CGVS p. 7), maar dat u onmiddellijk weet dat Maria op 25 januari 2019 aan u vertelde dat ze ook werd bedreigd en dat ze van plan was te getuigen (CGVS p. 14), toch niet een zeer memorabele persoonlijke gebeurtenis, versterkt het gevoel dat het om een ingestudeerd verhaal gaat. Hetzelfde kan gezegd worden met betrekking tot de datum dat Myriam u via Facebook contacteerde om te zeggen dat Maria vermoord was. U weet dat dit op 24 oktober 2019 om 20 uur was (CGVS p. 10). Deze informatie komt bijgevolg zeer ingestudeerd over. Bovendien heeft uw man het ter zake over 27 oktober 2019 om 21 uur (CGVS P.J.(...) p. 19). Dit soort tegenstrijdigheden komt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen niet ten goede. Jullie weinig aannemelijke verklaringen over deze buurvrouwen doen vermoeden dat u uw relaas wil koppelen aan bestaande gebeurtenissen en personen, hoewel er in werkelijkheid -op de wijze na- geen verband is.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen over het incident van 13 februari 2019, moet geconcludeerd worden dat ook uw houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo moet er worden opgemerkt dat jullie na het bezoek van de bende 18 op 9 januari 2019

geen problemen meer kenden. Het bewuste incident op de microbus is immers niet geloofwaardig. Na 9 januari 2019 bleven jullie nog twee maanden in El Salvador wonen.

Wanneer geconfronteerd met deze bevinding verklaart u dat dit komt “omdat jullie thuis waren en uw vader de tickets kocht en jullie de auto verkochten” (CGVS p. 20). Het feit dat jullie de tijd namen om de auto te verkopen wijst niet op een hoogdringendheid bij noch op een onderdoken leven voorafgaand aan het vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven. Bijgevolg kunnen vraagtekens worden geplaatst bij de ernst van jullie problemen in El Salvador.

Deze vraagtekens worden versterkt door het feit dat jullie in die laatste maand van jullie verblijf in El Salvador geen problemen meer kenden (CGVS p. 20, CGVS P.J.(...) p. 18). U verklaart dat dit komt omdat jullie “ondergedoken waren” (CGVS p. 20). Zoals hierboven reeds werd aangehaald, kan aan dit ondergedoken leven geen geloof worden gehecht. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan het incident met de microbus, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de verhuis naar het huis van de oom, die daar het gevolg van zou zijn geweest. Hoe dan ook is het weinig geloofwaardig dat jullie de hele maand ondergedoken bleven in het huis van die oom, zonder ook maar één keer buiten te komen. Zo blijkt bijvoorbeeld dat uw man het huis nog, probleemloos, verliet om zijn documenten te gaan halen (CGVS P.J.(...) p. 18-19). Ook dit wijst niet op een hoogdringendheid bij noch op een onderdoken leven voorafgaand aan het vertrek uit het land waar u claimt een vrees te hebben voor uw leven. Bovendien verklaart uw man, wanneer gevraagd waarom jullie zo lang in El Salvador bleven wonen, “dat uw vader aanbod de tickets te kopen, die op datum van 14 maart stonden” en dat “de eerdere tickets duurder waren” (CGVS P.J.(...) p. 18). Er mag redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk zou willen vertrekken, zonder dat “duurdere tickets” daarbij een criterium zijn. Hierdoor kunnen extra vraagtekens worden geplaatst bij de ernst van uw problemen.

Verder geeft u ook toe dat jullie al wilden verhuizen op 9 januari 2019, nadat werd afgesproken met de bendeleden dat jullie zouden zwijgen, maar nog voor er enige nieuwe bedreiging volgde (CGVS p. 9). Nog sterker, u nam reeds ontslag nadat het parket langs kwam en dus nog zelfs voor dat de bende bij jullie thuis langs was gekomen (CGVS p. 18). Dit toont aan dat jullie niet van plan waren in El Salvador te blijven, los van het feit of u al dan niet bedreigd werd.

Tot slot reisde u met uw man via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS p. 21, CGVS P.J.(...) p. 20). Wanneer gevraagd waarom niet, antwoordt u “omdat u hier in België asiel ging aanvragen” (CGVS p. 21). Uw man verklaart op zijn beurt “dat hij geen weet had van waar je asiel kon aanvragen” (CGVS P.J.(...) p. 20). Ook dit ondermijnt de ernst van de aangehaalde vrees/ risico in uw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Tot slot, wat betreft de vrees die u aanhaalt voor uw minderjarige zoon, dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een algemeen gevaar in El Salvador, zoals potentiële rekrutering door een bende, niet volstaat om een persoonlijke vrees of risico aan te tonen. Wanneer gevraagd of uw zoon ooit concreet benaderd werd door een bendelid, verklaart u van niet omdat “hij [E.D.(...)] nog klein is” (CGVS p. 22). Over uw andere zoon, P.G.(...), rept u met geen woord. Ook uw man haalt nergens een concrete vrees voor deze rekrutering aan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat uw zoons concreet gerekruteerd dreigden te worden door een bende. Ook uit uw verklaringen hierover kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie Salvadoraanse paspoorten en die van uw zoon P.G.(...), jullie identiteitskaarten, het uittreksel uit de burgerlijke stand, de geboorteakte van uw zoon E.D.(...) en jullie vliegtuigtickets ondersteunen uw verklaringen over jullie El Salvadoraanse nationaliteit en afkomst, net als jullie reisroute. Deze gegevens staan hier niet ter discussie. Met betrekking tot het eerste krantenartikel kan worden opgemerkt dat dit enkel bewijst dat er effectief een moord op een politieagent in uw kolonie heeft plaatsgevonden op 7 december 2018. Dit staat hier niet ter discussie. Verder wordt u nergens in het artikel vermeld als getuige van de moord. Met betrekking tot het tweede artikel kan worden opgemerkt dat dit enkel bewijst dat er effectief een moord was op een zekere Ma.E.(...) op 29 juni 2019. Dit staat hier niet ter discussie. Verder wordt nergens in

het artikel vermeld dat deze moord iets met een getuigenis te maken had. Meer nog, een andere bron, toegevoegd aan het dossier, heeft het er over dat de vrouw en haar zoon werden gepercipieerd als tot de rivaliserende bende behorend. Bijgevolg bieden ook deze artikelen geen steun voor uw bewering gevisieerd te worden door de bende 18 omwille van het gegeven dat u in de tortillawinkel was toen zij in de buurt een politieagent vermoordden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Ten aanzien van verzoeksters echtgenoot wordt op 20 februari 2020 eveneens een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat hiertegen werd ingediend is gekend onder rolnummer 245 245.

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, §5, 48/3, §2, alinea 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 4, 5^e van de richtlijn 2004/83/CE van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens haalt zij een manifeste beoordelingsfout aan, een gebrek aan basisinformatie, een gebrek aan objectiviteit en een gedeeltelijke en onjuiste lezing van Cedoca-documenten gevoegd aan het administratief dossier.

Verzoekster gaat niet akkoord met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Zij verwijst naar en citeert uit de informatie waaraan gerefereerd door het CGVS. Zij geeft aan dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing naar voor komt, het feit dat zij getuige was van de moord op een politieagent voldoende is om zowel haar als haar gezin in een gevaarlijke situatie te plaatsen en daardoor voor haar een gegronde vrees voor vervolging en een risico op ernstige schade wordt veroorzaakt.

Verzoekster acht de redenering van het CGVS omtrent de omstandigheden van het incident op de microbus subjectief en bevooroordeeld en ook volledig in strijd met de objectieve informatie die het CGVS zelf hanteert.

Zij citeert uit de COI Focus van 15 juli 2019 en stelt:

"Gezien deze objectieve, door het CGVS zelf verstrekte informatie, is het volstrekt absurd de bestreden beslissing te rechtvaardigen, door met name te oordelen, dat het niet geloofwaardig zou zijn, dat de echtgenoot van de verzoekende partij afstand had genomen van de politie, terwijl de bendeleden zelf weg waren gegaan van deze politiecontrole.

Volgens dezelfde objectieve informatie is de politie betrokken bij 19% van de afpersingszaken en bij 12,5% van pogingen tot moord.

Dientengevolge is het eveneens duidelijk, dat de echtgenoot van de verzoekende partij terecht kon denken, dat de politie, die bij deze controle aanwezig was, zou kunnen samenwerken met de leden van La Mara 18, die in deze microbus aanwezig waren."

Verzoekster citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud van haar echtgenoot en werpt op dat deze perfect overeenkomen met de voorhanden zijnde objectieve informatie. Verder wijst zij erop dat haar verklaringen en die van haar echtgenoot consistent zijn en geen tegenstrijdigheden vertonen.

Omtrent de gedane bevindingen met betrekking tot haar twee buurvrouwen, onderstreept verzoekster dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) relatief kort was en haar derhalve niet in staat stelde alle details met betrekking tot haar beschermingsverzoek te verstrekken. Bovendien werd zij bevraagd naar een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst, niet naar gebeurtenissen die zich na haar vlucht hebben voorgedaan.

Zij benadrukt dat de moord op de politieagent niet wordt betwijfeld door het CGVS en verwijst naar het door haar bijgebrachte krantenartikel.

Verder acht zij de redenering van het CGVS dat geen geloof kan worden gehecht aan haar vriendschap en contact met haar burens omdat zij heeft verklaard geen 'sociaal persoon' te zijn, absurd; zij gaf dit namelijk aan als verklaring voor het feit dat zij de naam van de eigenaar van de tortillazaak niet kent.

Verzoekster ontkent dat het contact met haar buurvrouw M.E. op 25 januari 2019, waarbij zij haar vertelde dat zij ook werd bedreigd en dat ze van plan was te getuigen alsmede het contact met haar

andere buurvrouw M.G. die haar vertelde dat M.E. werd vermoord, niet betekenisvol was. Zij acht dit een zeer belangrijke gebeurtenis die rechtstreeks verband houdt met haar vrees.

Verzoekster volhardt dat het incident dat haar man op 13 februari 2019 op de microbus heeft meegemaakt, heeft plaatsgevonden. Bijgevolg, zo stelt zij, is het onjuist te stellen dat zij, nadat de leden van de Barrio 18 op 9 januari 2019 naar hun huis zijn gekomen, geen problemen meer hebben gekend in El Salvador.

Verzoekster citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud van haar echtgenoot en meent dat de vragen van de protection officer over de laatste maand van hun verblijf in El Salvador zeer vaag bleven. Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekster reeds ontslag nam nadat het parket langs kwam en dus voordat de Barrio 18 bij hun thuis was langsgekomen, betoogt zij: *“De interpretatie van deze verklaringen door het CGVS is volkomen onjuist. De verzoekende partij heeft in haar verklaring wel het incident met het parket genoemd, maar vermeldde desalniettemin, dat zij bang was voor haar leven en dat zij niet meer naar buiten wilde, omdat “ze mijn zoon bedreigd hadden. “ Uit zowel nauwkeurige als gedetailleerde verklaringen van zowel de verzoekende partij als haar echtgenoot blijkt echter, dat de bedreigingen tegen hun zoon niet door de vertegenwoordigers van het parket zijn gedaan, maar door de leden van La Mara 18, die bij hen thuis zijn gekomen op 9 januari 2019.”*

Verzoekster geeft voorts aan dat zij geen beschermingsverzoek in Spanje heeft ingediend omdat zij, aangezien andere familieleden internationale bescherming hebben verkregen in België en derhalve in België verblijven, een vliegticket naar België had.

Met betrekking tot het door haar neergelegde tweede persartikel, wijst zij erop dat de ‘bron’ waarvan sprake in de bestreden beslissing is geschreven in het Spaans en er hiervan geen vertaling voorhanden is. De Raad kan de inhoud ervan dan ook niet verifiëren.

Verzoekster citeert uit de COI Focus van 15 juli 2019 met betrekking tot de algemene situatie in El Salvador en uit de COI Focus van 9 januari 2020 met betrekking tot de terugkeer van Salvadoranen naar hun land van herkomst. Zij gaat niet akkoord met de gevolgtrekkingen die het CGVS hieruit doet.

Tot slot wijst verzoekster op het feit dat haar ouders, broers en zussen in 2015 de subsidiaire beschermingsstatus kregen toegekend door het CGVS. Zij is de mening toegedaan dat de bestaande situatie in El Salvador sindsdien niet gunstig is veranderd.

Verzoekster voegt geen stavingstukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Nota met opmerkingen

In het administratief dossier wordt verwezen naar het dossier overgemaakt in het beroep dat werd ingediend door de echtgenoot van verzoekster, gekend onder rolnummer 245 245. Op 7 april 2020 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij in dit beroep een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet.

In deze nota met opmerkingen herhaalt verwerende partij het gelijk van haar beslissing. Zij voegt daarbij een vertaling toe van een Spaanstalig artikel over de moord op mevrouw M.E.

4. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 20 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020;
- COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020;
- UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart dat zij bij terugkeer naar El Salvador zal worden vermoord door de bende Barrio 18 omdat zij getuige was van de moord op een politieagent. Daarnaast haalt zij aan dat zij vreest dat haar minderjarige zoons zullen worden gerekruteerd door een bende.

5.2. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten).

In de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de voorgelegde documenten inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal.

Zo wordt terecht opgemerkt dat verzoeksters paspoort en dat van haar echtgenoot en zoon P.G., hun identiteitskaarten, het uittreksel van de burgerlijke stand, de geboorteakte van haar zoon E.D. en hun vliegtuigtickets, betrekking hebben op hun Salvadoraanse nationaliteit, afkomst en reisroute. Deze gegevens staan hier niet ter discussie.

Met betrekking tot de twee krantenartikelen wijst de Raad op het volgende.

Het ene krantenartikel toont aan dat er een moord op een politieagent in verzoeksters kolonie heeft plaatsgevonden op 7 december 2018. Dit element staat hier niet ter discussie. Verzoekster wordt echter nergens in het artikel vermeld als getuige van de moord, laat staan dat zij en/of haar gezin om deze reden worden gevisieerd door bendeleden.

Het ander artikel duidt aan dat er een moord was op M.E. en haar zoon op 29 juni 2019. Ook dit gegeven staat hier niet ter discussie. In het artikel wordt echter nergens vermeld dat deze moord iets te maken had met een getuigenis. Bovendien wordt ook in dit artikel verzoekster nergens vermeld.

Uit deze krantenartikelen kan voor verzoekster derhalve geen persoonlijke vervolgingsvrees worden afgeleid.

Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 6-9).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich tegen de bendes verzetten en personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen moeten met verhoogde aandacht worden onderzocht.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*). Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en

concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

De Raad wijst erop dat niet wordt betwist dat verzoekster getuige was van de moord op een politieagent door leden van de Barrio 18. Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

5.4. Verzoekster verklaart dat op 9 januari 2019 twee mannen van het parket bij haar thuis kwamen vragen of zij wou getuigen tegen de bendeleden. Zij weigerde te getuigen, ondanks de getuigenbescherming die haar werd aangeboden; zij zei dat zij niets afwist van de gebeurtenis. Diezelfde dag, om 20 uur 30, kwamen ook vier bendeleden bij haar thuis. Ze hadden gezien dat er parketleden langs waren gekomen. Ze waarschuwden dat haar zoon of haar familie iets zou overkomen indien zij zou durven te getuigen. Verzoekster zei dat zij niet zou getuigen, waarna de bendeleden weer vertrokken (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9, 17).

Verzoekster haalt verder aan dat bendeleden trachtten haar echtgenoot te vermoorden toen hij op 13 februari 2019 van zijn werk onderweg was naar huis met de microbus en linkt dit aan Barrio 18 en voormelde waarschuwing. Op 29 juni 2019 zou een buurvrouw samen met haar zoon zijn vermoord omdat zij had wél getuigd tegen de bende.

De Raad merkt vooreerst op dat aan het incident van 13 februari 2019 geen geloof kan worden gehecht. Het is niet aannemelijk dat de bendeleden verzoeksters echtgenoot iets zouden willen aandoen terwijl enkel verzoekster getuige van de moord was geweest, zij duidelijk had geweigerd te getuigen en dus de gemaakte afspraak was nagekomen. Haar vermoeden dat dit was omdat de rechtszaak tegen deze bendeleden nog bezig was, overtuigt niet. Immers, indien de bendeleden verzoekster het zwijgen zouden willen opleggen, is het weinig plausibel dat deze bendeleden enkel haar man zouden viseren. Hij was immers geen getuige van de moord op de politieagent. De Raad ziet dan ook niet in wat de bendes zouden winnen bij het vermoorden van haar man, integendeel, het zou verzoekster ertoe hebben kunnen bewegen om alsnog te getuigen in plaats van te blijven zwijgen. De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar landeninformatie omtrent de algemene situatie in El Salvador en waaruit onder meer blijkt dat getuigen van misdaden begaan door bendes kunnen worden gevisieerd, biedt voor deze beweerde werkwijze van de bende geen verdere verklaring.

Verder zijn de omstandigheden van het incident op de microbus zeer onwaarschijnlijk, toevallig en onduidelijk, wat de geloofwaardigheid ervan verder teniet doet. Zo is het niet geloofwaardig dat bendeleden van Barrio 18 de bus zouden kapen en verzoeksters man zouden willen vermoorden op de microbus, met meerdere getuigen ter plaatse, om verzoeksters stilzwijgen te garanderen. Dat uit de door verzoekster geciteerde informatie blijkt dat bendes het openbaar vervoer gebruiken, wat dan voor andere passagiers het risico met zich meebrengt om bestolen en bedreigd te worden, doet hieraan geen afbreuk. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien de bendeleden van Barrio 18 op dat ogenblik reeds perfect op de hoogte waren van de woonplaats van verzoekster en haar echtgenoot. Zij kwamen immers eerder al naar hun huis met de waarschuwing niet te getuigen. Verzoekster noch haar echtgenoot konden bovendien met zekerheid zeggen dat dit incident verband houdt met het feit dat zij getuige was van de moord op de politieagent (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 18-19; notities persoonlijk onderhoud P.J., p. 17). Verder verklaart haar man dat de andere mensen op de microbus werden verplicht om af te stappen, behalve één vrouw die bleef zitten (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud P.J., p. 10). Geen van hun beiden kan verklaren waarom die vrouw op de bus moest of mocht blijven zitten terwijl de overige passagiers moesten uitstappen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 19; notities persoonlijk onderhoud P.J., p. 17). Ook lijkt het zeer toevallig dat net op het moment dat de bende tegen verzoeksters man zei "*dat dit zijn einde was*", er een politiecontrole opduikt (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10; notities persoonlijk onderhoud P.J., p. 10). Te meer gezien het feit dat de bus een andere weg nam dan voorzien en het dus eigenlijk de bendeleden waren die de route bepaalden. Ze hadden vervolgens even goed een andere straat kunnen inslaan of de bus kunnen omkeren. Dit soort onduidelijkheden en toevalligheden komt de geloofwaardigheid van het relaas niet ten goede.

Bovendien blijken de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot op dit punt niet volledig coherent. Verzoekster verklaarde dat de chauffeur van de bus de bendeleden waarschuwde dat er verderop een politiecontrole was en dat ze vermoedde dat de chauffeur onder één hoedje speelde met de bendeleden (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 20). Haar echtgenoot drukt zich aanvankelijk in dezelfde zin uit, maar verklaart later echter dat het bendelid vooraan degene was die de andere bendeliden verwittigde met betrekking tot de politiecontrole (notities persoonlijk onderhoud P.J., p. 18). Dit soort tegenstrijdigheden ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het relaas.

De loutere verwijzing naar informatie omtrent de algemene situatie in El Salvador waarbij wordt gewezen op het wijdverspreide bendege geweld, volstaat niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen directe betrekking op verzoekster persoonlijk of op haar echtgenoot en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat het incident op de bus van 13 februari 2019 niet geloofwaardig is.

Waar verzoekster verwijst naar het lot van haar buurvrouw M.E., die volgens haar werd vermoord nadat ze tegen de bende getuigde over de gebeurtenissen van 7 december 2018 (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 20-21), wijst de Raad op wat volgt.

Noch verzoekster noch haar man brachten hun buurvrouwen M.E. en M.G. ter sprake tijdens hun interview bij de DVZ (CGVS Vragenlijst vraag nr. 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS spelen deze twee buurvrouwen nochtans een hoofdrol bij de problemen die zij kenden in El Salvador.

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt geen verschuiving voor de vastgestelde omissie. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en precies mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant.

In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat bij de DVZ enkel werd gevraagd naar de feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit El Salvador; het telefoongesprek van 24 oktober 2019 vond plaats eens ze al in België waren. Uit verzoeksters verklaringen afgelegd bij het CGVS blijkt echter dat de buurvrouwen M.E. en M.G. ook aanwezig zouden zijn geweest bij de moord op de politieagent. M.E. zou verzoekster zelfs hebben verteld dat zij wel ging getuigen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 14). Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij haar buurvrouwen en hun rol zou vermelden bij de DVZ. Verzoeksters nalaten hierover tast de geloofwaardigheid van haar verklaringen aan.

Verzoeksters geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd daar waar blijkt dat haar verklaringen met betrekking tot de datum dat M.G. haar via Facebook contacteerde om te zeggen dat M.E. was vermoord, niet coherent zijn. Aanvankelijk situeert verzoekster dit op 24 oktober 2019 om 20 uur om dan later te verklaren dat het gesprek plaatsvond op 27 oktober 2019 (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10, 21). Dat staat haaks op het feit dat verzoekster wél onmiddellijk weet dat M.E. op 25 januari 2019 aan haar vertelde dat ze ook werd bedreigd en dat ze van plan was te getuigen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 14). De echtgenoot van verzoeker situeert het moment waarop M.G. verzoekster contacteerde overigens eerst op 26 oktober en later dan weer op 27 oktober 2019 rond 21 uur (AD CGVS notities persoonlijk onderhoud P.J., p. 16, 19).

Het geheel van deze bevindingen doet vermoeden dat verzoekster haar relaas wil koppelen aan bestaande gebeurtenissen en personen, hoewel er in werkelijkheid – op de wijk na – geen verband is. Zoals hierboven reeds uiteengezet, wordt in het tweede krantenartikel dat verzoekster voorlegde, nergens vermeld dat deze moord iets te maken had met een getuigenis, noch wordt verzoekster daarin vermeld. Meer nog, in het administratief dossier bevindt zich een andere bron, dit is een derde krantenartikel, waarin kan worden gelezen dat één van de bekenden van de zoon zei dat de man al bedreigd was geweest en dat dit de reden was waarom hij in Apopa maanden geleden van de kolonie Valle del Sol naar Chintuc 2 was verhuisd. Nog volgens het krantenartikel, is één van de versies die de ronde deden dat M.E. en haar zoon werden gepercipieerd als behorend tot een rivaliserende bende. Dit brengt de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen dat haar buurvrouwen mede getuige waren van de moord op een politieagent en dat dit de reden was van de moord op één van hen, verder aan het wankelen.

De Raad stelt overigens vast dat de verwerende partij in haar onder punt 3 vermelde nota met opmerkingen een vertaling heeft bijgebracht van het derde artikel. Verzoeksters betoog omtrent het ontbreken van een vertaling ervan, is dan niet langer dienstig.

Alles in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij (en haar echtgenoot) werd(en) geïsoleerd door leden van de Barrio 18 omdat zij getuige was van de moord op een politieagent. Het loutere gegeven dat leden van de Barrio 18 verzoekster opdroegen niet te getuigen, wat zij zelf overigens ook niet wilde, is voorts op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Een loutere waarschuwing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Derhalve blijkt de waarschuwing van de Barrio 18 op 9 januari 2019 een geïsoleerd incident te zijn dat verder geen gevolgen had voor verzoekster of haar familie.

Deze bevinding wordt versterkt door het feit dat verzoeksters houding en die van haar echtgenoot niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

Daar het incident van 13 februari 2019 op de microbus niet geloofwaardig is, moet worden opgemerkt dat verzoekster en haar echtgenoot na het bezoek van de Barrio 18 op 9 januari 2019 nog twee maanden in El Salvador bleven wonen, zonder dat zij nog enig probleem hebben ondervonden. Verzoekster wijst erop dat zij ondergedoken leefden, maar overtuigt allerm minst. Gezien er geen geloof wordt gehecht aan het incident met de microbus, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de verhuis naar het huis van de oom, die daar het gevolg van zou zijn geweest. Los daarvan is het weinig aannemelijk dat zij de hele maand ondergedoken bleven in het huis van die oom, zonder ook maar één keer buiten te komen. Dat dit inderdaad niet het geval is, blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat verzoeksters man het huis nog, probleemloos, verliet om zijn documenten te gaan halen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud P.J., p. 18-19). Ook het feit dat zij en haar echtgenoot de tijd namen om de auto te verkopen, wijst niet op een hoogdringendheid bij noch op een onderdoken leven voorafgaand aan het vertrek uit het land waar zij claimt een vrees te hebben voor haar leven (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 20). Waar verzoekster in het verzoekschrift hekelt dat de protection officer heel vaag bleef in zijn vraagstelling en hen niet werd gevraagd naar de wijze waarop ze hun auto hebben verkocht of hoe zij zich hadden georganiseerd om hun internationale paspoorten te verkrijgen, wijst de Raad erop dat de verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de protection officer is om het gehoor te 'sturen'. Er kan dan ook niet worden begrepen waarom verzoekster stelt betreurd te zijn omdat zij het voorgaande niet specifiek kon uiteenzetten. Hoe dan ook, het antwoord op deze vragen doet niets af aan de vaststelling dat zij, los van het feit dat geen geloof wordt gehecht aan de verhuis naar het huis van de oom, toch het huis uitgingen en derhalve geen ondergedoken leven leidden. Bovendien verklaart haar echtgenoot, wanneer gevraagd waarom ze zo lang in El Salvador bleven wonen, dat *"haar vader (...) [aanbod] de tickets te kopen die pas op datum van 14 maart stonden" en dat "[de eerdere tickets] waren duurder"* (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud P.J., p. 18). Gezien de ernst van de door verzoekster beweerde bedreigingen mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij alle middelen inzet om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen, zonder dat *"duurdere tickets"* daarbij een criterium zijn. Deze houding relateert verzoeksters nood aan internationale bescherming en de ernst van de voorgehouden problemen.

Daarnaast geeft verzoekster ook aan dat zij al wilden verhuizen op 9 januari 2019, nadat werd afgesproken met de bendeleden dat ze zouden zwijgen, maar nog voor er enige nieuwe bedreiging volgde (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9). Nog sterker, verzoekster nam reeds ontslag nadat het parket langs kwam en dus nog zelfs voor dat de bende bij hen thuis was langs gekomen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 18). Dit toont aan dat verzoekster en haar echtgenoot niet van plan waren in El Salvador te blijven, los van de vraag of zij al dan niet werden bedreigd. Met het louter herhalen van haar verklaringen hierover, werpt verzoekster geen ander licht op deze bevinding.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over El Salvador, meent de Raad dat voorgaande overwegingen volstaan om te besluiten dat de door verzoekster aangehaalde gebeurtenissen van 7 december 2018 en 9 januari 2019 niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, uit af te leiden.

5.5. In zoverre verzoekster vreest dat haar minderjarige zoons zullen worden gerekruteerd door een bende, verwijst de Raad naar volgende terechte motieven, die door verzoekster ongemoeid worden gelaten en gehandhaafd blijven:

“Tot slot, wat betreft de vrees die u aanhaalt voor uw minderjarige zoon, dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een algemeen gevaar in El Salvador, zoals potentiële rekrutering door een bende, niet volstaat om een persoonlijke vrees of risico aan te tonen. Wanneer gevraagd of uw zoon ooit concreet benaderd werd door een bendelid, verklaart u van niet omdat “hij [E.D.(...)] nog klein is” (CGVS p. 22). Over uw andere zoon, P.G.(...), rept u met geen woord. Ook uw man haalt nergens een concrete vrees voor deze rekrutering aan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat uw zoons concreet gerekruteerd dreigden te worden door een bende. Ook uit uw verklaringen hierover kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.”

5.6. Verzoekster citeert uit de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020 en houdt voor dat de bestreden beslissing op dit punt niet correct is gemotiveerd. De Raad wijst op wat volgt.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focussen *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari en 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”*.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, is het aangehaalde incident op de microbus niet geloofwaardig. Behalve dat leden van Barrio 18 verzoekster eenmalig opdroegen niet te getuigen, kenden verzoekster en haar echtgenoot geen verdere problemen. Hieruit blijkt niet dat verzoekster en haar gezin voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden, evenmin zijn daartoe andere indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster en haar gezin bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico lopen om te worden geviséerd door bendeleden.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

5.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geviseerd. Een verder onderzoek naar de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet dringt zich niet langer op, aangezien voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegeërelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van de Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

In de mate dat verzoekster erop wijst dat haar ouders, broers en zussen in 2015 allemaal de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen van het CGVS en aangeeft dat de bestaande situatie sindsdien niet gunstig is veranderd, benadrukt de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld. Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met diens individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Dit om te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Het feit dat verzoeksters ouders, broers en zussen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, houdt niet in dat verzoekster om die redenen ook internationale bescherming moet krijgen. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Zoals hoger is gebleken, blijft verzoekster hiertoe echter in gebreke.

7. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat geen enkele dwingende rechtsnorm de Belgische staat oplegt om iemand internationale bescherming toe te kennen, louter omwille van het feit dat hij of zij deel uitmaakt van het gezin van een persoon aan wie internationale bescherming werd toegekend.

Artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU stelt enkel dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden, maar voorziet niet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend.

Uit de richtlijn 2011/95/EU vloeit dan ook geenszins een verplichting voort tot zulke automatische toekenning van een internationale beschermingsstatus aan gezinsleden van een persoon aan wie een internationale beschermingsstatus werd verleend. Het loutere feit dat verzoeksters ouders, broers en zussen de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen, geeft haar niet automatisch recht op eenzelfde soort bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en in concreto te worden beoordeeld. Noch het Vluchtelingenverdrag, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Artikel 23.2 van Richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg *“dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid van Richtlijn 2011/95 dat *“onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn”*.

De enige verplichting die voortvloeit uit artikel 23 van Richtlijn 2011/95/EU blijft ertoe beperkt dat lidstaten hun nationale recht zodanig vorm dienen te geven dat de gezinsleden van degene die

internationale bescherming geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor het verkrijgen van die internationale bescherming vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, par. 68).

Verzoekster moet aldus gebruik maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van haar gezinssituatie.

8. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Waar verzoekster het vertrouwensbeginsel geschonden acht, wijst de Raad op het volgende. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient te zijn voldaan aan drie voorwaarden: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat in casu is voldaan aan de opgesomde voorwaarden. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk (RvS 26 februari 2007, nr. X).

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

13. Kosten

Het door verzoekster onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro moet worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES